

ODVJETNIK ŽELJKO DAMJANAC

Sv. Florijana 9, 34000 Požega

M: +385 98 362350;

E: zeljko@damjanac.hr

Požega, 31. listopada 2025.

TRGOVAČKI SUD U

ZAGREBU

Na poslovni broj: P-2419/2025

Tužitelj: **SAVIA SISAK d.o.o.** sa sjedištem u Sisku, Mihanovićeve obala 33, upisano u sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu pod matičnim brojem subjekta (MBS): 080179537, osobni identifikacijski broj (OIB): 55208846738, koje zastupa direktor Zoran Kovač s prebivalištem u Sisku, Mihanovićeve obala 33, OIB: 65318099884,

Tuženik: **VIDAR j.d.o.o.** sa sjedištem u Sisku, Lađarska ulica 28D, upisano u sudski registar Trgovačkog suda u Zagrebu pod matičnim brojem subjekta (MBS): 081478207, osobni identifikacijski broj (OIB): 24822382802, koje zastupa direktor Vjenceslav Popović s prebivalištem u Buševcu, Sisačka ulica 63, OIB: 81585071636

VPS: 53.737, 40 €

Radi: brisanje uknjižbe

P O D N E S A K

-tužitelja kojim udovoljava tražnju sud
prema rješenju od 20.listopada 2025.

1. Tužitelj se u nastavku očituje i udovoljava tražnju suda prema rješenju od 20.listopada 2025., nakon ukidbene odluke u ovom predmetu povodom žalbe tuženika.

2. Prema obrazloženju ukidbene odluke razlog ukidanja je bitna povreda postupka koju drugostupanjski sud nalazi u tome što prvostupanjska presuda ne sadrži razloge o spornom pravnom pitanju a to je: je li po ispunjenju tužiteljeve tražbine po Ugovoru o pristupanju između tuženika i banke, na njega subrogacijom prešla tražbina koja je predmetom tog ugovora. Pri tome se ukazuje na korespondenciju tuženika i Banke od 29. i 30.03.2023. i Potvrdu banke od 05.travnja 2023., jer da sud u dosadašnjem postupku nije ocjenjivao sadržaj i značenje ovih isprava. Također se ukazuje da je sud propustio odlučiti o prijedlogu za prekidom postupka, čime je ostvarena bitna povreda iz članka 354.st.2.t.11 ZPP. zbog čega istu nije moguće ispitati.

3. Pravno pitanje o kojemu ovisi osnovanost tužbe jest pitanje prelaska tražbine dana 31.03.2023. pri ispunjenju iste od strane tuženika kao pristupatelja tužiteljevom dugu banci,

odnosno je li u konkretnom slučaju došlo do subrogacije temeljem sporazuma Banke i tuženika najkasnije istovremenu sa ispunjenje u smislu članka 90.st.1. ZOO.

Iz samog obrazloženja drugostupanjske odluke nameće se zaključak da drugostupanjski sud smatra da je do ugovorne subrogacije došlo, za što inače nema uporišta u ispravama i dokazima sadržanim u spisu. Ovo bez obzira što je isti drugostupanjski sud u identičnom predmetu između istih stranka u presudi broj PŽ-4427/2025, od 24.09.2025., koju je tuženik dostavio u spis, zauzeo stajalište da je do prijenosa tražbine došlo. Međutim isti taj sud upravo u tom predmetu povodom određivanja privremene mjere u rješenju PŽ-1343/2024. od 15.04.2024. zauzima o identičnom pravnom pitanju suprotno stajalište, smatrajući da do ugovorne subrogacije nije došlo. No dostavljena odluka kao ni odluka na koju se poziva tužitelj ne vežu ovaj sud. U ponovljenom postupku sud je prema ukidbenoj odluci dužan otkloniti bitne povrede na koje se ukazuje te ocijeniti sve dokaze a posebno dopise o korespondenciju tuženika i Banke na koje upućuje drugostupanjski i sud.

Inače po ocijeni tužitelja upravo je drugostupanjski sud u ukidbenoj odluci počinio bitnu povredu postupka jer o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima navodi i samog sadržaja tih isprava.

D o k a z: -Presuda VTS RH PŽ4427/2024 i Rješenju PŽ-1343/2024.

4. U pogledu očitovanja vezano za pravno pitanje je li između tuženika i banke sklopljen sporazum o prijenosu nakon sklapanja Ugovora o pristupanju a najkasnije do ispunjenja, a time i prelaska tražbine, tužitelj će se očitovati kasnije u ovom podnesku iz razloga što je u svakom slučaju čak i da je tražbina Banke prešla na tuženika po bilo kojem osnovu ona prestala ispunjenim u smislu članka 16. ZOO., pa je tužbeni zahtjev svejedno osnovan.

5. Iz javnih isprava, Očevidnika izvršenja, proizlazi da je tuženik po isplati duga osim što je na njega preneseno založno pravo, primio i zadužnice od banke pobliže naveden u Potvrdi od 05. 04.2023. Temeljem tih zadužnica pokrenuo je postupke izravne naplate pred Financijskom agencijom protiv tužitelja i njegovog jamca, radi ostvarenja tražbine koja je osigurana ovdje spornim založnim pravima na nekretninama.

Tako je temeljem zadužnice broj: Ov-15498 /07 pokrenuo postupak izravne naplate po računanima tužitelja Savija Sisak d.o.o. za ukupno 89.743,99 €, i to:

- dana 14.06.2023. za iznos do 53.181,48 € koji je naplaćen u cijelosti u vremenu od 15.08.2023. pa do 19.01.2024.,

-dana 19.01.2024. za daljnji iznos od 1.941,24. € naplaćen u cijelosti dana 20.03.2024.

-dana 12.02.2024. za daljnji iznos od 1.2283,97 € naplaćen u cijelosti dana 23.10.2025. i

-dana 06.03.2024. za daljnji iznos od 33.337,30 €, od čega je naplaćen iznos od 127,98 € dana 23.10.2025., čime je ukupno naplaćeno 56.534,67 €, što je za 1.199,40 € više od iznosa tražbine koja je ovim zadužnicama i založnim pravima osigurana.

Istovremeno identičan postupak tuženik je pokrenuo i protiv jamca Zorana Kovač, temeljem zadužnice OV-10306/ 10, za iznos od čak 60.449,50 €, što je također veći iznosi od onoga koji je osiguran.

Prema tome od tužitelja Savija Sisak d.o.o. naplaćen je iznos od 56.534,67 € a od jamca Zorana Kovač iznos od 559,19 €, što ukupno iznosi 57.093,86. čime je tuženikova navodna tražbina u cijelosti prestala isplatom u smislu čl. 160.ZOO.

Kao je cjelokupno potraživanje tuženika prema tužitelju osigurano spornim založnim pravima u cijelosti namireno, temeljem odredbe članka 346. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, prestaje i temelj uknjiženih založnih prava na brisanje pa je tužbeni zahtjev neprijeporno osnovan.

Posljedično tome ovdje tuženik kao vjerovnik je bio dužan izdati tabularnu ispravu i dozvoliti brisanje zaloga na predmetnim nekretninama a što on odbija učiniti pa tužitelj ima opravdan

pravni interes da u ovom postupku zahtjeva brisanje istoga. Osim zahtjeva za brisanje tužitelj ima pravo i na eventualno pretrpljenu štetu zbog činjenice ograničene mogućnosti raspolaganja svojom nekretninama nakon što je prestao osnov uknjižbe založnih prava, što će biti eventualno predmetom drugog postupka.

6. Bez obzira što je tužbeni zahtjev u svakom slučaju osnovan bog prestanka osigurane tražbine, čak i da je ona postojala, tužitelj ima pravni interes i u ovom postupku dokazati da je tužbeni zahtjev osnovan i po prvotno označenom pravnom osnovu.

U tom pravcu se ukazuje da iz ovjerovljene potvrde Banke o ispunjenju od 05. travnja 2023. koju je tuženik predao u spis i na koju se uostalom poziva drugostupanjski sud u ukidbenoj odluci, kao i iz pisane obavijesti kojom banka odbija tužitelju predati instrumente osiguranja i izdati tabularnu ispravu za brisanje zalogu tužitelju a kao razlog odbijanja navodi da je po samom zakonu (zakonskom subrogacijom) po isplati kredita temeljem Ugovora o pristupu dugu tražbina prešla na ovdje tuženika. Dakle ni na koji način Banka kao temelj prijenosa tražbine ne navodi da bi sa tuženikom prije sklopila bilo kakav sporazum ili ugovor koji bi bio pravni temelj prijenosa tražbine po ispunjenju.

Naime iz Potvrde na koju upućuje drugostupanjski sud te iz dopisa Banke tužitelju od 19.04.2023 proizlazi:

-da je dana 31.03.2023. tuženik kao pristupatelj dugu u cijelosti ispunio tražbinu Banke po ugovoru o kreditu u kojemu je tužitelj korisnik kredita,

-da je Banka predala tuženiku nakon ispunjenja sve instrumente osiguranja (zadužnice izdane od strane tužitelja i njegovog jamca) smatrajući da je ispunjenjem tražbina prešla na pristupatelja, ovdje tuženika, izričito navodeći s osnova zakonske subrogacije, čime izričito potvrđuje da sa tuženikom kao pristupateljem dugu nije sklopila ugovor o prijenosu odnosno o personalnoj subrogaciji, u smislu članka 90.st.1. ZOO.

-da je banka dozvolila prijenos založenog prava na nekretninama, koje su predmetom tužbenog zahtjeva u ovom postupku.

-da je Banka odbila predati na njegov zahtjev instrumente osiguranja po ispunjenju tražbine s osnova pristupa dugu, jer je po stajalištu Banke po samom zakonu ispunjenjem ona prešla na pristupatelja (dopis banke tužitelju od 19.04.2023.)

Dakle u pogledu prijenosa tražbine ne proizlazi niti iz Potvrde od 05.04.2023. niti iz dopisa Banke tužitelju od 19.04.2023., da je tražbina prenesena na tuženika bilo ugovorom subrogacijom (čl.90.st.1. ZOO) ili pak po kojem drugom pravnom osnovu (cesija i slično) već se izričito i nedvosmisleno navodi da je ona po samom zakonu prešla na tuženika ispunjenjem Ugovora o pristupu dugu.

Odredbom članka 90..st.1.ZOO, propisano je da u slučajnu ispunjenja tuđe obveze svaki ispunitelj može ugovoriti sa vjerovnikom prije ispunjena ili istovremeno s ispunjenjem da ispunjena tražbina pređe na njega sa svim ili nekim sporednim pravima.

U spisu nema niti jednog dokaza da bi između ovdje tuženika i banke bio zaključen takav ugovor, za koji inače nije propisana forma.

Drugostupanjski sud u ukidbenoj odluci ukazuje na dopis Banci upućen od strane tuženika od 29. 03.2023. te odgovor banke na taj dopis od 30.03.2023. i potvrdu Banke od 05.04.2023. (točka 11.) citat:

„Međutim, tuženik nije niti tvrdio da je sklopio s dužnikom ugovor u smislu čl. 90. st. 2. ZOO-a, nego da je nakon sklapanja Ugovora o pristupanju dugu 16. veljače 2023., a prije ispunjenja preuzete

obveze iz ugovora o pristupanju dugu, ugovorio s vjerovnikom (bankom) da ispunjena tražbina sa sporednim pravima prijeđe na njega. Za iznesene tvrdnje je kao dokaz priložio dopis (ponudu) tuženika upućen banci 29. ožujka 2023. i odgovor banke na taj dopis od 30. ožujka 2023., a nesporno je da je tuženik preuzetu obvezu plaćanja tužiteljevog duga iz ugovora o kreditu, ispunio 31. ožujka 2023., nakon čega je vjerovnik (banka) izdala potvrdu 5. travnja 2023.“

Tuženik upravo suprotno ovome tvrdi da je tražbina prešla na njega zakonskom subrogacijom, što opetovano ponavlja u dopisu banci a što također potvrđuje Banka kako u odgovoru na njegov dopis tako nedvosmisleno i u Potvrdi ali i u dopisu tužitelju kojim ga obavještava da je tražbina ispunjena od strane pristupatelja i da je po zakonu prešla na njega.

Sadržaj dopisa tuženika upućen elektronskom poštom Banci dana 29.03.2023. glasi:

„Naša firma je Ugovorom o pristupanju dugu sa Vašom bankom od 16.02.2023. pristupila dugu Savija Sisak d.o.o. Sisak kod Vas po dugoročnom investicijskom kreditu broj:..., te ima pravo na zakonsku subrogaciju u smislu čl.91.ZOO, koji propisuje da kada obvezu ispunji osoba koja ima neki pravni interes u tome , samim ispunjenjem obveze na nju prelazi vjerovnikova tražbina sa svim sporednim pravima“

Dakle, tuženik kao pristupatelj se obraća vjerovniku tvrdeći da će na njega preći tražbina po Ugovoru o pristupu nakon što ju ispunji i to s osnova „zakonske“, a ne kako navodi drugostupanjski sud suprotno sadržaju ovog dopisa, „ugovorne“ subrogacije, ne zahtijevajući i ne nudeći pri tome Banci zaključenje bilo kojeg drugog pravnog posla temeljem kojeg bi tražbina prešla na njega. Taj dopis stoga nema niti može imati karakter ponude na zaključenje Ugovor o subrogaciji (čl. 253. ZOO) ali niti kojeg drugog pravnog posla kojim bi stekao tražbinu kao pristupatelj ispunjene tražbine. Taj dopis kao ni odgovor Banke nema karaktera niti bar pregovora (čl.251.ZOO).

Dalje u tom dopisu tuženik navodi:

„Dakle smatramo da ispunjavamo uvjete za zakonsku subrogaciju odnosno da imamo pravni interes za isplatu navedenog kredita u cijelosti s pravom na sva sporedna prava u smislu čl.91. ZOO te Vas ovim putem molimo da nam izvršite obračun preostalog iznosa kredita za kompletnu isplatu...(dalje) ... te da nam pripremite svu potrebnu dokumentaciju o sporednim pravima iz navedenog ugovora radi preuzimanja ...“

Iz sadržaja ovog djela dopisa vidljivo je tuženikovo pogrešno stajalište i uvjerenje da će isplatom duga po ugovoru o pristupanju na njega preći vjerovnikova tražbina prema dužniku i to po samom zakonu, bez potrebe sklapanja kakvog dodatnog pravnog posla, pa vođen takvim uvjerenjem zahtjeva specifikaciju cjelokupne tražbine sa točno određenim danom kad je odlučio ispuniti tražbinu i da mu vjerovnik pripremi dokumentaciju i isprave o pravima iz navedenog ugovora jer već tada smatra da tražbina isplatom prelazi na njega. I ovaj dio dopisa nedvojbeno ukazuje da njegova volja nikada nije bila da se sklopi sporazum prije isplate ili najkasnije sa isplatom kojim bi Banka tražbinu prenijela na njega, dakle nema govora da bi se isti mogao tumačiti kao ponuda na sklapanje ugovora.

Stoga je mogućnost tumačenja i shvaćanja da sadržaj dopisa tuženika Banci od 29.03.2023. izražava volju pristupatelja, dakle ponudu ili poziv vjerovniku na zaključenje ugovora o subrogaciji, je jednaka primjerice, tvrdnji da je noću dnevna vidljivost a danju mrak.

Prema odredbi članka 253. ZOO., ponuda je prijedlog za sklapanje ugovora kojom je iskazana jasna i nedvojbeno volja na zaključenje točno određenog ugovora učinjena određenoj osobi i koja sadrži sve bitne sastojke ugovora a ugovor je zaključen kada ponuditelj prihvati nedvojbenu izjavu ponuđenima da ponudu prihvata (članak 262. ZOO.) Nema niti govora da bi opisana komunikacija tuženika i Banke predstavljala takvu ponudu.

Iz sadržaja dopisa tuženika Banci od 29. 03.2023. nema niti jednog elementa koji bi se mogao shvatiti ili tumačiti kao ponuda ili poziv Banci na zaključenje ugovora o personalnoj subrogaciji. Jednako tako nikakvim tumačenjem se ne može zaključiti da je u tom dopisu vidljiva jasna volja da se zaključi bilo kakav ugovor koji bi imao za cilj prijenos tražbine.

Obzirom na to niti dopis Banke od 30. 03.2023., nije niti može predstavljati prihvrat ponude koje stvarno niti nema. Sadržaj tog dopisa se ne može tumačiti niti na način da je tuženik pod zakonskom subrogacijom u stvari imao na umu ugovornu subrogaciju kao što niti Banka nije imala na umu ugovornu već samo zakonsku subrogaciju. Dakle ne radi se o kakvoj očiglednoj grešci u komunikaciji a to tim više što se obje stane u pogledu prelaska a ne prijenosa tražbine u više navrata pozivaju isključivo na zakonsku subrogaciju. Prema tome nema govora da bi na bilo koji način koja ugovorna strana iskazala volju na zaključenje kakvog ugovora koji bi bio temelj za prijenos tražbine.

Banka prema sadržaju svog odgovara u tom dopisu udovoljava traženju tuženika (ni na koji način ne dajući izjavu o prihvatu) dostavljajući specifikacije duga i upoznaje tužitelja sa „sporednim pravima“ koja bi po „zakonu prešla temeljem ugovora o prijenosu po ispunjenju“ na tuženika, ali tek nakon otplate kredita kada nastaju pravne posljedice zakonske subrogacije. Jasno je stoga da do ugovorne subrogacije nikada nije došlo jer stranke nisu sklopile takav sporazum. Banka očigledno smatrajući da do subrogacije dolazi isplatom po Ugovoru o pristupu duga po samom zakonu, ni na koji način ne potvrđuje u Potvrdi da je zaključen posebni ugovor o tzv. personalnoj subrogaciji niti da smatra da ga uopće treba zaključiti, niti ikada daje nedvosmislenu izjavu da prihvata ponudu na zaključenje takvog ugovora., koje nikada nije niti bilo. Potvrda tome je i navođenje tuženika da je njegov pravni interes za pristupanje duga u tome što bi na njega prešla tražbina po isplati po samom zakonu.

Osim toga ovaj odgovor Banke, čak i kada bi se kojim čudom mogao podvesti pod izjavu o prihvatu ponude u smislu čl. 253. i 256. ZOO., opet ne bi doveo do zaključenja ugovora o subrogaciji, jer bi u tom slučaju prihvrat bio izjavljen od osobe koja nije ovlaštena za zastupanje, te ne bi proizveo nikakve pravne učinke, dakle do zaključenja ugovora o prijenosu (ugovorne subrogacije) opet ne bi došlo. Prema izvodu iz sudskog registra za Banku Filip Jalšovec, koji komunicira sa tuženikom, (voditelj Odjela upravljanja rizičnim plasmanima) nije upisan kao njen ovlašten zastupnik, pa stoga čak i da se njegov dopis od 30.03.2023. smatra prihvatom, inače nepostojeće ponude) opet ne bi došlo do zaključenja ugovora u smislu čl.90.st.1.ZOO. I sam sadržaj Potvrde o ispunjenju duga od 05.04.2023. nakon što je on plaćen 31.03.2023., a koja jest izdana od ovlaštenog zastupnika Banke, upravo dokazuje naprijed navedeno, jer se njome jasno i nedvojbeno iznosi kako je isplatom duga po Ugovoru o pristupu zakonskom subrogacijom u smislu članka 91. ZOO, tražbina prešla na ovdje tužitelja. Dakle jasno je izraženo da Banka nije zaključila poseban ugovor o prijenosu i da ne prenosi tražbinu na tužitelja već da je tužitelj istu stekao po samom zakonu temeljem odredbe članka 91. ZOO. Ovu tvrdnju iznosi jednako i tuženik u ovom postupku i u komunikaciji sa bankom. Dakle ni u kojem slučaju se ne radi o omašci niti o tome da je prilikom komunikacije tuženika i Banke došlo do nesuglasja između prave volje i njene vanjske manifestacije.

7. Kada bi se unatoč sadržajima komunikacije tuženika kao pristupatelja i Banke kao vjerovnika kakvim čudom moglo tumačiti da je ipak zaključen ugovor o subrogaciji trenutak njegovog zaključenja u tom slučaju bio bi nakon isplate jer je tada izdana potvrda ovlaštene osobe za zastupanje, i preneseni instrumenti osiguranja te sporedna prava na tuženika. Ovo pod pretpostavkom da bi bilo ponude. Naime do tada ovlaštena osoba upisana u sudski

registar za zastupanoj Banke nije sudjelovala ni na koji način niti u kakvim pregovorima niti je na bilo koji način prihvatila, opetovano se ponavlja, nepostojeću ponudu.

Da između stranka nije došlo do sklapanja ugovora o personalnoj subrogaciji potvrđuje nedvojbeno banka u svom dopisu od 19.04.2023. upućen tužitelju elektroničkom poštom a u kojemu ga Banka obavještava da mu odbija vratiti instrumente osiguranja jer su isti „zakonskom subrogacijom“ ne po ugovoru o pristupanju, prešli na pristupatelja. Dakle Banka jasno i nedvojbeno potvrđuje da nije zaključila nikakva ugovor o prijenosu tražbine niti je po tom osnovu predala instrumente osiguranja već ih je predala po osnovu zakonske subrogacije propisane člankom 91. ZOO. do koje u ovom slučaju također nije došlo.

Očigledno je da i Banka i tuženik iako su pravne osobe a posebno Banka koja ima i stručnu pravnu službu ne razumijevaju i pravno pogrešno shvaćaju institut subrogacije, posljedično čemu nisu niti su smatrale potrebnim zaključiti sporazum o prijenosu u smislu čl.90.st.1. ZOO. Jedini pregovori u pogledu zaključenja pravnog posla između tuženika i Banke vođeni su pisanom komunikacijom tijekom veljače 2023. prije zaključenja Ugovora o pristupu dugu. Obzirom na to bi zasigurno Banka, kao financijska institucija, na isti način vodila i nedvosmislene pregovore i na zaključenje ugovara o subrogaciji da je u tom pravcu i jedna strana izrazila svoju volju.

D o k a z: -dopis Banke tužitelju od dana 19.04.2023.

-pisana korespondencija stranka o pregovorima prije zaključenja ugovara o pristupu dugu

7. Zbog iznesenog nedvojbeno je da je tužbeni zahtjev osnovan i po osnovu prestanka tražbina i po osnovu nezakonito prenesenog založnog prava na ovdje tuženika.

Tužitelj po:

Popis troška:	VPS:	55.000,00 EUR
- sastav podnesaka– Tbr. 7. u vezi sa Tbr.7.OT		1.000,00 €
- PDV 25%		250,00 €
UKUPNO		